

ningen, kunde gjøre det; men han gjorde det ikke. Det har nu viist sig, at Reformerne ganske ere udeblevne. De Reformforslag, Regjeringen er fremkommen med, har den fremlagt i en saadan Skikkelse, at vi viist Alle paa Forhaand — selve den ærede Regjering indbefattet — tydelig kunde se, at de ikke kunde vedtages saaledes her i Thinget. Seg vil i saa Henseende pege paa de to kirkelige Love, som den høitærede Kultusminister har forelagt. Seg vil spørge, om der er Nogen i denne Sal, — den høitærede Kultusminister indbefattet, — der for Alvor har troet, at disse Forslag kunde fremmes under hans Ledelse i dette Thing; jeg har ikke troet det. Seg vil spørge, om der er Mange i denne Sal eller udenfor den, der tro paa, at den danske Befolkning ret længe vil være tilfreds med den nuværende Tilstand paa dette Omraade. Tror Nogen, at Befolkningen ret længe vil være tilfreds med, at en Minister saa at sige efter eget Lykke omfaldfører de geistlige Embeder? Tror Nogen for Alvor paa, at den danske Befolkning ret længe vil være tilfreds med, at der fra Regjeringens Side intet omhelst Hensyn tages til den ved Præstembedernes Befættelse? Loven er saaledes, at Regjeringen kan gjøre det, men jeg spørger, om Nogen i Længden vil kunne finde sig deri. Seg tror det ikke. Hvad det angaar, at Regjeringen har stillet sig i Modsetning til de Fordringer og Ønsker, som dette Thing har tilkendegivet, da behøver jeg jo kun at henvisse til den Række af Love, der ere fremkomne herfra, som her have været under Behandling, og som vi have bragt i en anden Form, end Regjeringen har ønsket. Seg kan gjerne nævne Herloven, man kan nævne Toldloven, man kan nævne Ministeransvarlighedsloven, man kan nævne Understøtteløstaskeloven, og man kan endelig nævne Indkomstskatloven. Seg maa spørge, om det ikke ligger tydeligt for, at Regjeringens Stilling er stik imod det største Tal i dette Thing, og jeg tør sige, at den ved den Stilling, som den har indtaget, har stillet sig imod i det Mindste de tre Fjerdedele af det danske Folk. Seg nævnte før de kirkelige Love. Seg vil sige, hvad angaar den ærede Kultusminister, at det var mig som et Slag paa Hjertet, da jeg saae, at denne Mand blev taget til Kultusminister. Det stod for mig som Noget af det Værste, der kunde ske, at denne Mand blev sat i Spidsen for vore kirkelige Ordninger. Hans tidligere Fortid og hans sildigere Fortid er nok som bekendt saavel i religiøs som i politisk Henseende, og jeg tror, at det gjorde et forbausende og saarende Indtryk paa Mange at modtage Meddelelsen om, at han var sat i Spidsen for Kirkens Øverste. Seg vil sige, at det Indtryk, jeg har faaet af Befolkningens Stemning i saa Henseende, er dette, at den danske Befolkning aldrig har set med mere mistillidsfulde Øine paa nogen Minister end paa den nuværende Kultusminister, og den Dag, han

gaar sin Vej og viger sin Plads, er jeg overtydet om, at der vil udstødes et Bravoraab i hele den danske Befolkning. Seg vil sige, at Regjeringen ved at vise den Modstand, som den har viist mod dette Thing, derved har tilkastet saavel dette Thing som den største Del af Befolkningen sin Håndse; den har tilkastet os sin Stridskandse, men jeg tror, at jeg tør sige, at den danske Befolkning paa rette Maade har optaget denne Stridskandse, og jeg er fuldstændig overbevist om, at saalænge denne Regjering bestaar, eller der sidder en lignende af samme Farve, vil den danske Befolkning paa ethvert Trin være rede til at kæmpe mod en saadan Regjering. Saa siger den meget ærede Ordfører for Mindretallet, at han vil haabe, at der vil blive reist en uoverstigelig Mur eller ialtsald uoverstigelige Hindringer mod Folkethingets Ønsker, mod dets Fordringer. Seg siger, at jeg ikke tror, at denne Regjering vil gaa udenfor Lovens Grund, jeg tror ikke derpaa; men jeg siger dog: Lad den kun bygge, hvilke Hindringer den vil, saa skal den faae at se, at disse Hindringer tidlig eller sent ville falde. Og saa siger den meget ærede Kultusminister: Naar I lukke Theatret, maa I vide, at det er en Konflikt. Ja, mine Herrer, jeg vil spørge: Paa hvilket Omraade tro De, at man hellere skal tage en Konflikt end paa Theatret? Seg tror, at den sidste Regjering, den nuværende Kultusminister indbefattet, har taget Theatersagen saaledes, at den er bleven til et Slag imod den selv. Seg gad i Grunden vide, hvilken Konflikt den nuværende Kultusminister ret vel kan staa i Spidsen for imod det danske Folk. Seg maa sige: jeg ønsker at se den Konflikt, han kan reise. Efter min Mening vil en Konflikt om Theatret blive, som det blev sagt forleden, en anden Udgave i rigeligt Maal af den 25de April. Seg vil sige til: Lader os Alle forene os i Haabet om, at Regjeringen vil komme til Besindelse, lader os haabe paa, at vi kunne faae en Regjering, der kan og vil forhandle med begge Thing, en Regjering, der kan sætte sin Villie igjennem, og en Regjering, der kan og vil sætte sin Portefeuille ind paa de store og vigtige Spørgsmaal. Hvorledes har denne Regjering stillet sig til disse Stridsspørgsmaal, hvor har den paa noget Punkt turdet vove at sætte sin Portefeuille ind? Har den paa noget af disse Stridsspørgsmaal, undtagen en eneste Gang, turdet appellere til Bælgerne? Kun en eneste Gang har den gjort det, og da tror jeg, at der blev talt tydelig og bestemt nok til Regjeringen. Men saa siger den høitærede Konseilpræsident: Ja, men jeg fik ikke Svar paa mit Spørgsmaal. Dertil vil jeg sige: Det var slem. Tror den ærede Konseilpræsident, at han i den Grad er bleven misforstaaet, hvad saa da nærmere for, end at han maatte have spurgt igjen? Det vilde viist Enhver have gjort, der sad inde med Myndighed og Magt dertil, naar han troede for Alvor at være bleven misforstaaet. Men jeg tror